

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VI. de virtutibus Jesu;

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

PROPOSITIO III.

24

Christi prodigiis. XX. De virtutibus Christianorum. XXI. De Christiana Religionis incrementis, & Christianorum martyriis. XXII. Christo Jesu divini honores tributi ab aliquibus Romanorum Imperatoribus. XXIII. Defenditur adversus Casaubonum Lampridii testimonium de Templis Jesu Christo ab Hadriano exstructis. Πόλεμος. I. Jesus est Messias.

Probatum ex consensu Scripturarum Novi Testamenti; & suffragiis exteriorum, veritas esse historiam.

I. **V**erax ea est historia, quemadmodum scicit Axioma secundum, quæ res gestas ita narrat, uti narrantur in multis libris coætaneis, vel ætati proximi, qua res gestæ sunt. Scriptæ autem in Novo Testamento historiae sunt ejusmodi. Facilis est assumptionis hujus probatio. Cum enim coætaneos esse constet Novi Testamenti scriptores, & singulæ illius historiae, paucis quibusdam exceptis, non ab uno aliquo ex illis, sed ab omnibus uno consensu traditæ sint; puta quæ Matthæus de Christi Jesu morte scripsit, à Marco eadem, & à Luca, & à Johanne, & à Paulo scripta sint, qui Matthæo coætanei fuerunt; plane fatendum est scriptas in Novo Testamento historias, ita narrare res gestas, uti narrantur in multis libris coætaneis. Verum ad pleniorum Propositionis hujus assertionem, Ethnicorum etiam, qui ætatis hujus proximi fuerunt, aliorumque qui disenserunt à Christianis, testimonio pugnabimus. Minime vero ad id necesse est singula Jesu, Apostolorumve Acta repetere, vel alio etiam pertinentis Novi Testamenti historias persequi, quod ab Eusebio factum est: nos illustriora tantum Christi, Christianorumve gesta ac casus hac tractatione complectemur, ut pote quorum præcipue controversa est fides, & ex quorum confirmatione reliquorum probatio consequitur.

de Johanne Baptista, Jacobo fratre Jesu, Jesu ipso, & aliis in Novo Testamento commemoratis;

II. Ac primum Johannem cognomento Baptistam Judæos ad virtutem & pietatem adhortationibus excitasse, aquæ lavacrum dimittendis peccatis adhibuisse, multos ad se allexisse, & ab Herode demum caesum fuisse, testis est Josephus uterque, Matthiades, & Gorionides. Meminit ille quoque Jacobi fratris Christi Jesu, Christianæ adeo ipsius, ut mox demonstrabo fusus; meminit Quirini, Pontii Pilati, Festi, & Felicis; meminit Caiptæ; meminit Johannis, & Alexandri, quorum nomina capituli Actorum quarto Lucas inseruit; meminit Herodis, Herodiadis, & Agrippæ, in iusque commemorandis Novo Testamento consentit.

iterum de Jesu, Joseph. Antiq. lib. 20, cap. 8. Sueton. in Claud. cap. 25.

III. Iisdem temporibus vixisse in Judæa virum quemdam, nomine Jesum, nemo opinor, tam obductæ frontis est qui infitari audeat, neque tot retro sæculis extitit quisquam qui negaret. Si quis fecerit tamen, os ei occludet Josephus; tum Ethnicus infignes, Suetonius, Tacitus, Plinius Junior, Porphyrius, Phlegon Trallianus, Celsus, Numenius, Lucianus; item Trajanus, Antoninus Pius, & Marcus Philosophus, alii que sexcenti.

tum de ejus patria, & parentibus; Cels. apud Origenem, contr. Cels. libr. 1.

IV. Viculo terræ Judææ ortum fuisse Jesum, pauperula puella, fabri materia-rii uxore, victum opera sua quaritante natum, in Ægyptum profugisse agnoscit Celsus Christiani nominis hostis infensissimus. Bethlehemi natum probant Tabulæ Censuales Romanorum, ad quas provocabat Justinus in Apologia secunda, & Tertullianus sæpe adversus Marcionem, & Chrysostomus. Professio illa, quam in Augusti censu ediderunt Josephus, & Maria Jesu mater, ac Jesus ipse infans, in tabulis diligenter relata est, tabulæ ipsæ in archivis aservatæ sunt, neque earum fidem tam confidenter appellassent vetusti illi Christianæ doctrinæ defensores, nisi perspectam eam probe & exploratam habuissent. Quo validissimum sane veritatis argumentum continetur. Præterea spelunca, in qua Jesum filium peperit Maria, ab ipsis Christianæ Religionis adversariis sequenti ævo Bethlehemi ostendebatur, & in ea fuisse Jesu Christianorum doctoris ac magistri cunabula prædicabant. Testis Origenes in libris contra Celsum: testis & Eusebius, qui sua ætate idem fieri solitum narrat ab incolis loci, fama ipsis à majoribus tradita. Itaque locum hunc templo Helena mater, donarius Constantinus filius decorarunt. Atque hinc etiam ad sedem in eo figendam, ejusque sanctitatem per Epistolas celebrandam invitatus est Hieronymus. Nec illic Jesum in lucem editum negant Judæi: imo id ultro agnoscit R. David Ganz in Ger- mine Davidis.

Euseb. Dem. libr. 7, cap. 2.

de nova stella Magis visa, & de infantibus ab Herode occisis; Macrobius, Saturn. lib. 2, c. 4. de virtutibus Jesu,

V. Novum sidus post Christum natum apparuisse, ad eumque Magos venisse, non diffidet Julianus, sed ad causas naturales stellæ ortum accommodare studet. Atrocem Herodis adversus infantes, suumque adeo filium sævitiam memorabili dicto Augustus persecutus est, *Præstare Herodis porcum esse, quam filium.* Auctor Macrobius in Saturnalibus, cujus verba suo loco accuratius expendemus.

VI. Prophetam fuisse Jesum, futuraque ab eo cognita & prædicta tradidit in Chronicis Phlegon, Hadriani Imperatoris libertus. Edita ab ipso prodigia confessi sunt infi-

Ebraei proceres, Thalmudici conditores operis, nec teterrimi Christi adversarii infatiati sunt, Celsus, & Julianus, quorum ille, cum rem negare non posset, falsam rei causam commentus est, incantamenta scilicet & praestigias, hic rem non negat, sed verbis elevare studet. Profligatam à Jesu, & coërcitam vim Dæmonum queritur Porphyrius; ubi non mirum esse ait peste urbes vastari, unde Æsculapius, alique Dii excellērent; quippe post admissum Jesu cultum nihil Deos hominibus vulgo prodesse.

Talm. Barr. 4. lib. 6. Abodat Elijam, cap. 1. Cels. apud Orig. contr. Cels. lib. 2. Julian. apud Cyrill. lib. 6. contr. Julian. ejusq; mortis

VII. Mortem vero Christi quod attinet, tot eam monumentis, tam clavis & insignibus consignatam reperies; nihil ut certius & manifestius memoria vetus tradiderit. Commemorabilis in eam rem Taciti testificatio, qua cum à Nerone Christianos exquisitis affectos supplicis dixisset, hæc addit: *Auctor nominis ejus Christus, qui Tiberio imperitante per Procuratorem Pontium Pilatum supplicio affectus erat.* Hinc Christus, ἀνοσο-λογομαχος, à Græcis appellatur: à Judæis vero usitato nomine, תלין, *Suspensus*; & Christiani, עובדי תלין. *Cultores Suspensi.* Et in Thalmudico libro Sanhedrin legitur: בערב, פסח תלאוהו לישן. *In vespera Paschatis suspenderunt Jesum.*

Tacit. Ann. libr. 15.

VIII. Mirabilis illa Solis defectio, & ingens terræ motus, quæ moriente Christo contigerunt, itidem narratur à Phlegonte illo supra laudato, libro Olympico-Chronicorum decimo tertio: *τῷ δ' ἔπει τὸ ὄλυμπιάδος ἐγένετο ἐκλειψίς ἡλίου, μάλιστα τῇ ἐγνωσεσθῆσαν φερέσων, καὶ νύξ ὄρα εἰς τὸ ἡμέρας ἐγένετο, ὡς καὶ ἀστέρων ἐξαπὸ φαίνων. σεισμός τε μέγας καὶ ἐθνωσίαν ἡρώδης τὰ πολλὰ νικίας καταπέσειαν.* Quæ sic vertit Hieronymus: *Quarto autem anno cccii Olympiadis (is est scilicet Tiberii decimus octavus, qui annus Christo emortalis fuit) magna & excellens inter omnes quæ ante eam acciderant, defectio Solis facta. Dies hora sexta ita in tenebrosam noctem versus, ut stella in celo vise sint, terræque motus in Bithynia Nicææ urbis multas ades subverterit.* Atque hæc ipsa in aliis Ethnicorum commentariis reperiri testatur in Chronicis Eusebii; testantur & alii. Quos inter præcipua est Thalli auctoritas, quem libro Historiarum suarum tertio eandem Eclipsim memorasse prodidit insignis temporum metator Africanus. Eandem autem notari & in Evangelistis, & in Phlegonte historiam tria ostendunt potissimum; quod in eundem annum utraque incidat, annum nempe Tiberii decimum octavum; quod eadem diei hora contigerit utraque, sexta nimirum; & quod insignis terræ motus utriusque admirabilitatem vehementer auxerit. Merito itaque Christianorum causam apud Ethnicos agens in Apologetico Tertullianus, miraculi hujus testes citat tabularia ipsorum & publica instrumenta, sive quæ à Recto-

de Solis defensione, & terra motu, quæ moriente Jesu contigerunt.

Tertull. Apolog. cap. 21.

ribus Provinciarum, sive quæ ex instituto Cæsaris conficiebantur, in quæ diurna referebantur Acta Populi & Senatus. *Eodem momento, inquit, dies medium orbem signante Sole subducta est: deliquium putaverunt qui id quoque super Christo prædicatum non sciunt; & tamen cum mundi casum relatum in Archivis vestris habeatis.* Archiva eadem jam ante Nicomedæ coram Præside citaverat Lucianus Antiochenus martyr, cum diceret: *Consulite Annales vestros, invenietis Pilati temporibus, dum pateretur Christus, media die fugatum Solem, & interruptum diem.* Hoc Annalium nomine Acta publica sæpe notantur apud Historie Augustæ Scriptores. Accuratissima vero & attentissima observatione dignum est, quod habet nupera Sinensis Historia Hadriani Gressonii, adnotasse Sinas in rerum suarum monumentis, ad id tempus, in quod annum ætatis Christi tricesimum secundum nos Christiani conferimus, circa mensem Aprilem, solare deliquium præter ordinem naturæ & leges curricula Astrorum præfixas contigisse: qua rei novitate Quamvutium Imperatorem vehementer fuisse commotum.

IX. Factum itaque est imprudenter à Kepplero, viro alioqui candido, & Astronomica artis peritissimo, & contra ac Christianum hominem decuit, cum memoratam illam à Phlegonte Solis Eclipsim in annum secundum rejecit Olympiadis cccii, diem vero Novembris mensis vicesimum quartum. Nihilo magis ferri potest Gerardi Vossii, optimi itidem viri & eruditissimi ratio, cum aliam à Phlegonte notari vult Eclipsim, quam quæ in Evangelis descripta est. Cujus opinionis has causas affert. Phlegon, inquit, hanc Eclipsim pro naturali habuit. Unde id collegerit, non addit. At deceptum eum, perinde ut alios eximie eruditionis viros, verisimile est vocabulo Eclipsis, quod naturalem duntaxat sideris defectum significare rati sunt. Id quantum à vera ratione repulsum sit mox ostendero. Scripsit quidem Origenes non adnotasse Phlegontem plenilunio casum hunc contigisse. At neque interlunio factum id adnotavit. Quare rem in medio reliquit. At longe aliter verba Phlegontis interpretatus est Africanus: φλέγων, inquit, ἰσοπέτῃ τῇ πύσει καίμας ἐν παντελείῳ ἐκλειψεν ἡλίου γερονέναι; *Narrat Phlegon imperante Tiberio Cæsare Solis Eclipsim plenilunio contigisse.* Hæc extant in Chronographia Georgii Syncelli, Philoponus quoque, libro secundo De mundi creatione, Phlegontis testimonium longe aliis conceptum verbis repræsentat ac Eusebiius. *τὸτε τὸ σκότωσε, inquit, μάλλον δὲ τὸ νυκτός ταύτης καὶ φλέγων ἐν τῷ ὄλυμπιάδων ἐμνήσθη.*

Refellantur nonnulli qui hanc Eclipsim, & eundem terra motum esse negant ea quæ à Phlegonte notata sunt. Keppl. in Ecl. log. Voss. Harm. Evang. lib. 2. cap. 10. Origen. in Matth.